

(د ځوانو شاعرانو ګډ شعري جونګ)

راټولوونکی

محمد اسمعیل یون

۱۳۸۷ل کال

WWW.SAMSOOR.COM

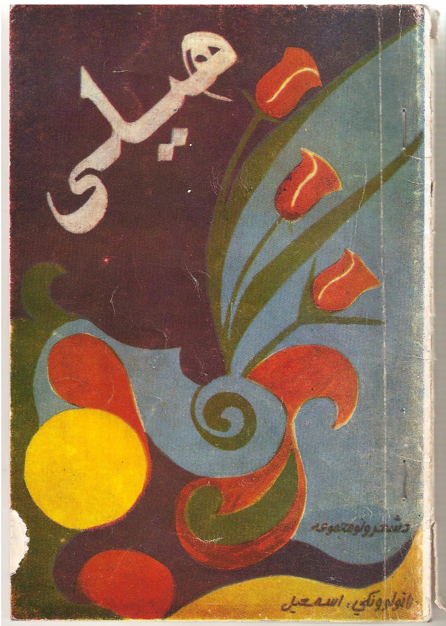
محمد اسمعیل یون

سمسور ویب پاڼه

د دويم چاپ سريزه:

د ځوانو شاعرانو دا ((هيلې))

د شعرونو دا جونګ چې ستاسو په لاس کې دی، دا د کوزې پښتونخوا يا لر افغانستان او بر افغانستان د ځوانو شاعرانو د شعرونو د ښېلګو يوه ټولګه ده. دا ټولګه ما له نن څخه نږدې (۲۱) کاله دمخه (پر ۱۳۶۶ل کال) راټوله کړې وه او پر ۱۳۶۷ل کال، د هغه وخت د ځوانانو سازمان له خوا د زرګونو ټوکو په شمېر چاپ شوې ده. هغه مهال زه د خوشال خان لېسې د دولسم ټولګي زده کوونکی وم او تخلص مې لا هم نه و غوره کړی.

د تعليم او تحصيل په بهير کې چې د چا د شعرونو، ليکنو او يا بل کوم ځانګړی اثر چاپ شي، نو دومره کيف لري، چې

سړي يې بل مثال نه شي وړاندې کولای، په تېره بیا په هغسې حالاتو کې چې د چاپ وسایل هم په نشت حساب و او اقتصادي تنګسیا هم تر حده زیاته وه. زه لا د خوشال خان لیسې د یوولسم ټولګي زده کوونکی وم، چې د دې لیسې د ادبي انجمن د مشر په توګه وټاکل شوم، د دوو کلونو په بهیر کې مو په لسګونو غونډې او مشاعرې جوړې کړې او په نورو ناشمېره ادبي غونډو، مشاعرو او سیمینارونو کې مو ګډون وکړ، دا مهال په خوشال خان لیسه کې د ځوانو شاعرانو دا سې یوه څپه راوټوکېدله، چې د دې ښوونځي تر شمېره وتو زده کوونکو شاعري او لیکوالي ته مخه کړه. هغه وخت د اوس په شان د شعرونو او لیکنو چاپ، عادي خبره نه وه، کتاب خو د ډېرو مطرحو او خال خال شاعرانو چاپېده، شخصي چاپخونې نه وې او په خپلو پیسو د کتابونو چاپ هم ډېر دود نه و، یوازې دولت د لیکوالو اثار چاپول او یوازې دولت د دې وس درلود، نو دا مهال د ځوانو شاعرانو د شعرونو او لیکنو چاپ، د هغوی په ادبي ژوندانه کې ډېر مثبت تاثیر درلود. د همدې دولسم ټولـــــګي په بهیر کې ما یوه هڅه پیل کړه، د هغو ځوانو شاعرانو، چې دا مهـــــال ما سره په لیسه او ادبي انجمن کې و، د هغو د کــــلام ببلګې مې غــــونډې کړې، تر لیسې بهر د ځینو نورو ځـــــوانو شاعرانو؛ ښځینــــه وو او نارینه وو، د کلام ببلګې مې انتخاب او همدا رنګه په کوزه پښتونخوا کې د یو شمېر ځوانو شاعرانو له چاپي او ناچاپه

شعري ټولګو څخه مې هم ځينې ببلګې غوره کړې او په دې ډول مې د هغه وخت د ځوانو شاعرانو د شعرونو يو غورچاڼ يا منتخب ورڅخه جوړ کړ. په دې مجموعه کې په ټوليز ډول د هغه مهال د (۴۰) تنو ځوانو شاعرانو د کلام (۷۴) ببلګې خوندي شوي، دا هغه شاعران دي، چې تر دې مهاله د يوه هم په مستقل ډول د شعرونو ټولګه نه وه چاپ شوې، خو په ځينو اخبارونو او ګډو شعري مجموعو کې يې يو يا څو شعرونه خپاره شوي وو، ځينې په کې داسې شاعران هم شته چې د لومړي ځل لپاره يې په همدې شعري جونګ کې شعرونه خوندي شوي دي. په يوه لنبتليک کې د شاعرانو د زېږېدو ځای او نېټه هم کښل شوي، چې له يو درې څلورو تنو پرته د نورو اکثره، د زېږېدو پر کال مطمين يم، خو ځينو يې چې وروسته بيا په نورو ټولګو کې خپل ځانونه معرفي کړي، د زېږېدو کال يې همغه نه دی ښودلی، چې هغه مهال يې ماته راکړی و. ددې شعري جونګ تر چاپ وروسته د شلو کلونو په بهير کې په دې مجموعه کې ځينې راغلي شاعران اوس د ګڼو چاپي او ناچاپي اثارو خاوندان او په ټولنه کې مطـــــرح ليکوال دي، خو ځينو يې له دې فاني نړۍ نه کـــډه کړې او ځينې نور هم له خپل هېواده مهــــاجرت ته اړ شوي دي. کله چې مې پر ۱۳۶۲ل کال کې دا شعري جونګ ترتيب کړ، نو بيا يې د چاپ په لټه کې شوم، هغه وخت په خوشال خان لېسه کې د زده کړې ترڅنګ د ((درفش جوانان)) اوونيزې قلمي همکار

هم وم، له هغې لارې مې د هغه وخت ځوانانو سازمان ته مراجعه او د دې کتاب د چاپ هيله مې ترې وکړه، هغوی تر دې د مخه ځينې ادبي کتابونه چاپ کړي وو، خو اکثره يې په دري ژبه وو، دې کار ماته ښه پلمه په لاس راکړه، نو په ټينګار سره مې د خپلې ژبې د استحقاق له مخې د دې مجموعې چاپ پرې ومانه، هغه وخت د چاپ دا ډول عصري وسايل نه وو، هغوی دا جونګ په لاسي ټايپ، ټايپ کړ او بيا يې په افيسټ ډول، په سپين کاغذ کې چاپ کړ، د کتاب کاغذ ښه و، خو ځرنګه چې متن ټايپ شوی و، نو چندان ښه نه برېښېده، خو بيا هم د هغه وخت د امکاناتو په حدودو کې يې چاپ ښه او مناسب و.

کتاب مې د ۱۳۶۶ل کال په وروستيو کې هغوی ته ورکړی و او د ۱۳۶۷ل کال په لومړيو کې، چې زه د کابل پوهنتون محصل وم، چاپ شو او په زرګونو ټوکه مې بيا ځوانو ليکوالو ته په وړيا ډول ووېشه. دا دی د دې اثر تر لومړي چاپ پوره شل کاله تېرېږي، هغه وخت زه د دولسم ټولګي زده کوونکی وم او دا دی اوس چې د ۱۳۸۷ل کال وروستۍ مياشتې دي، زه د کابل پوهنتون استاد او د پوهندوی علمي پوړۍ ته رسېدلی يم، دا کتاب يو ځل بيا چاپوم او د هغه وخت خاطرې او ارزښتونه بيا راتازه کوم. د تېرو شلو کلونو فرهنګي زيار او کار مې دا سې په ياد دی لکه دا تېره ورځ چې تېر شوي وي. فرهنګي کار په ډېره مينه، صداقت او احساس ترسره کېږي، کومه مينه چې شل کاله د مخه له ما سره د خپل فرهنګ

د غوړېدلو لپاره وه، هغه اوس هم راسره ملګرې ده او هر ځای ته راسره بدرګه روانه ده. که له فرهنګ ، خپلې ژبې او خپل ملت سره د مينې زور نه وای، نو دا شلکلن فرهنګي مزل مې نه شو وهلای.

اوس چې زه د خپل تېرو فرهنګي کارونو پر بيا سمون او راټولېدنګ بوخت يم، نو د ځوانو شاعرانو دا اثر د خپل دې پيل کړي کار د لومړي اثر او هيلې په توګه يو ځل بيا خپروم، ما خپل فرهنګي کار پر ((هيلې)) پيل کړی او له هيلو سره به پايم، له نورو درنو ليکوالو څخه هم هيله لرم، چې تل هيله من اوسي او خپل زړه ته د نهيلۍ بلا پرېنږدي، په همدې هيله دا ((هيلې)) ستاسو په مخکې ږدم او د لوستلو بلنه يې درکوم.

په درناوي

پوهندوی محمد اسمعيل يون

د ۱۳۸۷ل کال د سلواغې ۳مه

کابل- افغانستان

یادښت

اوس زموږ د هېواد د ادبیاتو په نړۍ کې د ادب ځوانې غوټې غوړېږي او د شعر چینې خوټېږي، چې دا کار زموږ له هیلو ډکو زړونو ته خوښي وربښي، د (هیلې) په نوم د شعرونو دغه جونګ چې ستاسو په لاس کې دی، د ګلبڼ د تنکیو سرو غونچو د خندا یوه ځپه ده، چې په غوړېدو به یې زموږ امیدونه تازه او تنده به مو پرې ماته شي.

د نوي او زاړه ادب ترمنځه د نږدېوالی غته وسیله او رابطه هم داده، چې د ځوانو شاعرانو تازه اشعار د چاپ ډګر ته راووځي، په دې لړ کې غواړو، چې د قبایلي ځلمیانو د اشعارو څوړه مجموعه، چې د ښاغلي اسمعیل له خوا راټوله شوې ده او د کوزې پښتونخوا ځوان شاعران یې هم له یاده نه دي ایستلي، د قدر وړ بولو.

د ا. ځ. د. س. مرکزي کمېټه به په راتلونکي کې هم د لرې او برې پښتونخوا، د ځوانو شاعرانو او لیکوالو د استعدادونو د غوړېدلو په هیله، د داسې شان مجموعو په خپرولو کې خپل هاند او هڅه ونه سپموي.

په دې هیله چې زموږ د ادبیاتو په ګلبڼ کې د ځوانو شاعرانو ګرمه وینه وچلېږي، خپلې خبرې پای ته رسوم.

په درنښت
د ا. ځ. د. س. مرکزي کمېټه

د شعر دا تنکي ګلان

د شعرونو دا مجموعه، زموږ د ګران هېواد افغانستان او پښتونخوا د يو شمېر ځوانو او تنکيو شاعرانو او ناظمانو شعرونه او نظمونه په غېږ کې نيسي. بې له شکه، دا اثر به د برو او لرو ولسونو له پيوستون سره مرسته وکړي او د ځوانو شاعرانو په تشويق کې به بې اغېزې نه وي.

د دې مجموعې موضوعات، عشقي، ملي، اجتماعي او انتقادي دي، خو د فورم له پلوه زياتره په غزل کې راځي، ازاد شعرونه او نظمونه هم لري.

په دغه مجموعه کې هڅه شوې ده، چې په لومړي ګام کې د هغو کسانو شعرونه او نظمونه راټول شي، چې تر اوسه پورې يې زموږ په مطبوعاتو کې د چاپ او نشر لږ چانس موندلی دی. زموږ په عقيده، مطبوعات د ځوانانو د استعدادونو د روزنې او ودې ډېره ښه وسيله ده، مطبوعاتي نړۍ د زده کړې ځای او د ځوانو هيلو د غوړېدو ډېره غوره سرچينه ده. په دغه پراخه جهان کې شاعران او اديبان نه يوازې د ادبي ماليارانو په توګه د ګلو کر کوي، بلکې د دغې زړه راښکونکې دنيا له څپاند سيند څخه يو يو څاڅکی هم راپورته کوي او خپله تنده پرې ماتوي.

محمد اسمعيل يون — سمسور ويب پاڼه

ادبي نقادان دنده لري، چې د ځوانو شاعرانو پر شعرونو د دې پرنسيپ له مخې چې څنګه يې بايد وليکي !؟ښوونيزه کره کتنــه وکــړي. د لوناچارسـکي د وينـا لــه مخــې: ((نقــادان د ليکوالو او شاعرانو استادان دي، خو دوی حق نه لري، چې ځانونه استادان وبولي، ځکه چې که له ادبي نقادانو څخه په نقد کې تېروتنه وشي، نو همدغه شاعران تر بل هر چا څخه زيات د هغوی تېروتنې ورسمولای شي !)) زه دغو شاعرانو ته پـه عمـومي ډول سپارښـتنه کـوم، چـې د هېـواد د مجربـو او نوښـتګرو شـاعرانو شعرونه پـه ژوره توګـه ولـولي او د نـړۍ د هغو شاعرانو اثار هم مطالعه کړي، چې په پښتو او دري ژبو ژباړل شوي دي. زموږ د ګران هېواد ځوان شاعران او ليکوال بايـد يـوه ګـړۍ هـم د کرغېړنـو افکـارو پـه چاپېريـال کـې ونـه اوسي، ځکه هغوی يې په پړاوونو شاته پرېږدي، د نمونې پـه توګه: که کوم شاعر خپله ټوله شاعري يـوازې او يـوازې د يـوې نجلۍ د ښکلا لپاره وقف کړي، نو هغه به نه يوازې د ځورېدلو پرګنو پر وړاندې خپـل تـاريخي رسـالت لکـه څنګـه چې ښـايي هماغسې سرته نه وي رسولای، بلکې پـه جرئت سره دا ويـلای شو ، چې د تکامل له بهير څخه به په پړاوونو بېرته پاتې وي او بايد د خپلې شاعرۍ پر سرنوشت باندې له سره غور وکړي او د وخـت او زمـان لـه هيلـــــو او غوښـتنو سـره سـم پيونـد ورکـړي. زمــوږ عقيـده دا ده، چـې دا سـې شاعـــــران دې د خوبانو ښکلا وستايي، خو خپل لوڅ او بربنډ ولسونه دې هم

نه هېروي. په دې ارتباط کارل مارکس څه ښه وايي: ((که چېرې څوک يوازې د ځان لپاره کار وکړي، ښايي لوړ شاعر، د پوهې څښتن او نامتو شخص شي، مګر هېڅکله نه شي کولای چې بشپړ شخص او په رښتينې توګه ستر وي !)).

کارل مارکس: ((په استثمار ګره ټولنه کې ترقي له يوه کرکجن او رپالونکي رب النوع سره تشبه کوله، چې نه يې غوښتل خپل نوشادر د مړو له کوپړيو پرته په بل شي کې وڅښي !)) تاريخ د دې خبرې شاهد دی، چې کلونه کلونه او حتی په پېړيو يو شمېر شاعران او ليکوال د پاچايانو، سپاه سالارانو او شاهانه دربارونو په خدمت کې وو، خو د خلکو د پرګنو نه ايلېدونکې ارادې ته يې په خپلو ايجادياتو کې ځای ور نه کړ او له دې نه بې خبره وو، چې د ولس د ځپل شويو ارادو او هيلو انعکاس هغه تلپاتې پيغام دی، چې د خلکو شاعر يې د تل لپاره له ځانه سره لري. دوی په دې هم نه پوهېدل او که پوهېدل نه يې غوښتل چې رښتينی قدرت په وسلو او د شاهانو په تاجونو کې نه، بلکې د بېوزلو پرګنو په لوړ او اوچت مقام کې پروت دی.

د ژمنو شاعرانو افکار که د زماني په کړلېچونو کې په تېره هم واچول شي، نو د شنه کېدلو او غوړېدلو امکانات يې ډېر او د تل لپاره به د وخت او زمان په سرو منګولو کې د سرو جنډو په څېر ورپېږي او وځلېږي، ځکه تاريخ پر هغوی باندې د صحت مهر لګولی دی او تر پايه پورې به د مهرباني مور په

شان په خپله پسته، خو له حوادثو څخه په ډکه غېږ کې ځای ورکړي. هېڅ ډول بې بنسټه تورونه به د هغوی پر ورين تندي باندې د مړو ايرو ګرد هم ونه شي پاشلی او دا ځکه چې دا د خلکو مال دی او د هغوی پرون، نن او سبا پورې تړلی دی، نو ځکه يې له لاسه هم نه ورکوي او د بلې ډيوې غوندې يې وړانګې لا پسې خورېږي، تر پولو او سرحدونو څخه اوړي او د ځمکې د ګړې د هر ګوټ تياري رڼا کوي. دا د شعري نړۍ يو اړخ دی.

ددې په مقابل کې زموږ د معاصر شعر او ادب په ځوانه ادبي پروسه کې منفي تمايلاتو او بېګانه پديدو، نه يوازې زموږ نوی او مترقي شعر او ادب خوړ او ښکلی نه کړ، بلکې خپل ناولی سيوری يې هم پرې وغوړځاوه.

د هر ملت د مترقي ادبياتو په بهير کې منفي تمايلات ددې سبب کېږي، چې د هغې دورې ادبيات په موقتي توګه په ولس کې تجريد کړي او د هماغې ادبي دورې جريان د بې لارۍ لور ته سوق کړي. د دې لپاره چې زموږ ځوان شاعران او اديبان د بېګانه پديدو ښکار نه شي او د هغوی له پيروۍ څخه ځان وژغوري، نو بايد د سبا په هيله د خپل شعر په بڼ کې بې مېوې نيالګی کېننوي او بايد د هغه چا په شان هم نه شي چې د اوبو په ډکه وياله کې د تېرېدلو لپاره يوازې څو لوټې وغورځوي او يو ځلې پرې تېر شي، خو د دويم ځل لپاره نه دده په درد خوري او نه هم د نورو لارويانو !

محمد اسمعيل يون — سمسور ويب پاڼه

په هر حال مهمه خبره داده چې د ((درفش جوانان)) نشراتي موسسې تقريباً د خپل (۸) کلن نشراتي کار په ترڅ کې د لومړي ځل لپاره د يوې ځانګړې پښتو مجموعې د خپرېدو لپاره تکل کړی دی، نو ځکه يې دغه کار د ستاينې وړ بولو.

موږ چمتو يو چې په راتلونکي کې هم د ډېر ارزښتناک اثار د درفش جوانان د نشراتي موسسې د مسوولينو په واک کې ورکړو، څو يې دغه موسسه په خپل وخت کې د مينه والو خدمت ته وړاندې کړي. همدا راز د دې مجموعې د ترتيبوونکي ځوان شاعر اسمعيل زيار ګټور بولو او د نېکو هڅو پلوی يې کوو.

په مينه

محمد نبي صلاحي

ملت

ښکلـه پـه سـوچو يـې کـړم نـاز دې لـه خنـدا سـره
جوړ لـه لـوړو غـرو يـې کړم ناز دې لـه خندا سره

نـن چې د اغيـار پلو ، سترګو کې موسکی شـولې
دود د سـپېلنو يــې کــړم نــاز دې لــه خنــدا ســره

ځيرې ګرېوان، وينې مې خپل، پردی، اشنا او يار
شـمار پـه لېونـو يـې کـړم نـاز دې لـه خنـدا سـره

سرې سترګې مې نه ګورې، ننبـه د عمرو شوګير
ډوب پـه نيمـو شـپو يـې کـړم نـاز دې لـه خنـدا سـره

هـېڅ پـه خـود کـې نـه يمـه، ګـرځم بېګانـه لـه ځـان
خـدايېږو د پـردو يـې کـړم نـاز دې لـه خنـدا سـره

څه چارې دې وکړې را ، وړم چې ناز د کس ناکس
ښکلـه بـې پښـتو يـې کـړم نـاز دې لـه خنـدا سـره

محمد اسمعيل يون

سمسور ويب پاڼه

اوس نو راته خانده ته، څو چې دې هوس کېږي
سر په زنګونو يې کړم ناز دې له خندا سره

دا په بېکسيار باندې، ستا منت د عمر شو
ګډ په غزلو يې کړم ناز دې له خندا سره.

عبدالمالک بېکسيار

غزل

راګوري چې قدم ږدمه په څوکو د ازغو
پرهر د زړګي سم ږدمه په څوکو د ازغو

سپرلیه چې بیا نه کړې ګل په وینو کې غرقاب
ورځمه پرې قسم ږدمه په څوکو د ازغو

چې هر واري درګورمه اشنا زخمي سینه
د ګل په څېر هردم ږدمه په څوکو د ازغو

لا اوس هم په نظر ویشتلی زړه وایم چې روغ
ساده یمه ملهم ږدمه په څوکو د ازغو.

رقیبه د ارمان ځلي ته څېرم بېکسیار
خپل ژوند کې یو وخت هم ږدمه په څوکو د ازغو

عبدالمالک بېکسیار

محمد اسمعیل یون

سمسور ویب پاڼه

د خیال په څڼو

ګوره زړه د خیال په څڼو مه زانګه
هسې د وصال په څڼو مه زانګه

ستړی تصور مې درختی نه شي
بس نو د هلال په څڼو مه زانګه
غېږ کې به دې خدا یږو که څوک ونیسي
هسې د وبال په څڼو مه زانګه
ځنډ به دې نظره وهي ګرد غوندې
ګلې د مسال په څڼو مه زانګه

روغ یې بېکسیاره کړې په مړو حساب
ډېر د چاپېریال په څڼو مه زانګه.

عبدالمالک بېکسیار

محمد اسمعیل یون

سمسور ویب پاڼه

د هوس په شونډو

تا د سرو ګلو په ساحل کې
د ورېمو په اوږو
سرې تلې ایښې نرمې
او د غوټو په ژبه
د ښپو مستې نغمې
تکرار وې په ناز ناز
او
د انکار په سترګو برندې برندې
ګورې او به اوبه
مینو زړو کې
د سترو هیلو پښېمان جهیل ته
او لکه شوې چې وې
د خوشالو جام له ازله یو د تا په برخه
په لاهو شوو
باندې خاندې د هوس په شونډو

عبدالمالک بېکسیار
غزل

محمد اسمعیل یون سمسور ویب پاڼه

ناست یم غمزده نن د اشنا غزل لیکم
ګورم یې تصویر ته په ژړا غزل لیکم

د مینې کور ودان و په کې ګرځېدم خوشال
اوس وران د مینې کور شو چې تنها غزل لیکم
په ښار کلي کوڅه کې پسې ګرځم شاوخوا
وفا نه شته مجبور یم په جفا غزل لیکم
ته زما د سترګو تور او د زړه سر یې دلربا
له تا مې ګیله نه شته په دنیا غزل لیکم
ګرېوان مې تراټې شو په اوښکو باندې لوند
په سرو ګلو ژړېږم په ژړا غزل لیکم

اخر به پرې یاد بېږم زه روښان دلته ضرور
پر وخت د زنکدن باندې چې ستا غزل لیکم.

الله داد روښان

امن او جنګ

باز: زه يو سور شهباز يمه لوړ په پرازونو کې
تـه سپينه کوتره يې کښته په سيلونو کې

کوتره: ګرځمه په تړو کې پل په اسمان وينم ستا
ځکه اوس پرواز کوم زه په دې دښتونو کې
زه ياغي کوتره يم هېڅ ځوک مې نيوی نه شي
ځکه الوتل کوم لوړو غرو رغونو کې

باز: دا خوني پنجه به زه ستا په وينو سره کړمه
بيا به الوتل نه کړې هېڅکله په غرونو کې

کوتره: زه د سولې لور يمه لوړ مې دی ارمان همېش
ځوک چې ځغلي ما پسې مري به ارمانونو کې

محمد اسمعيل يون

سمسور ويب پاڼه

باز: امن امن څه کوم امن د بېوسو کار
زه خو هغه باز یمه ځای مې دی په غرونو کې

کوتره: ډېر په ځان مغروریې ته، سر په سر سرونه شته
چا چې سوله نه غوښته وسول په اورونو کې

باز: هر څو که نعرې کړې ته نعرې دې څوک نه اوري
لاړه به له مانه شې ته په اسمانونو کې

کوتره: واوره ای روښانه ته، زور او ظلم پای لري
زه د امن چغې کړم ټولو ولسونو کې.

الله داد روښان

د وطن مينه

چې په درد د خپل وطن هرڅوک سوزېږي
ژوندي پايي که ظاهر کې فنا کېږي

چې مين وي د وطن په کانو ، بوټو
قرباني ته د فرهاد غونډې درېږي
چې شهيد شي د وطن په خدمتونو
نوم يې تل په تاريخونو کې ځلېږي
سزاوار د دغې مينې هغه څوک دی
چې په مينه د وطن سر نه تېرېږي
د وصال شپه کې شهيد تابوت چې راوړي
مېرنو کې قهرمان اتل يادېږي

کريمه به قهرمان شعرونه ليکم
اتلوالـه اتلانو ته رسېږي.

کريمه لمبه

محمد اسمعيل يون   سمسور ويب پاڼه

بې ننګ زړګي ته

زمـــا ملګـــري د پنجـــاب پـــه زولنـــو کـــې پراتـــه
بې ننګ زړګیه ستا فکرونـه شـونډو سرو کې پراتـه

شـونډې بـه څـه کـړم چې د خپلـو خلکـو وینې وینم
پښـــتنې خوینـــدې سـر سـرتورې بـې پړونـې ویـنم

زمـا د خوینـدو عزتونـه د بـل پـه پښـو کـې پراتـه
بې ننګ زړګیه ستا فکرونـه شـونډو سرو کې پراتـه

چـا چـې پـه ژونـد کـې یـو ارمـان د ازادۍ درلـوده
د پښـــتونخوا د لـــوی وطـــن د خپلـــواکۍ درلـــوده

محمد اسمعیل یون

سمسور ویب پاڼه

هغــه ملګــري بــې کفنــه هــديرو کــې پراتــه
بې ننګ زړګيه ستا فکرونه شونډو سرو کې پراته

څوک چې په خپل ښکلي وطن کې د بل چا نوکر وي
پـه خپـل شـتمن وطـن کـې وږي لـه هر څه نهـر وي

وايــم د هغــو دي هـر څـه پـه جنګېـدو کــې پراتـه
بې ننګ زړګيه ستا فکرونه شونډو سرو کې پراته

اختر خوشال

غزل

ستا د حسن تقاضې دي شي به تېرې
دا څو ورځې دې نخرې دي شي به تېرې

دا بې تاجه پاچاهي به دې په شا شي
د غرور دې دا څو شپې دي شي به تېرې
په ژړا او په فرياد درته شوم ويلې
هر نفس کې مې ګيلې دي شي به تېرې
افغان سر مې سرو ګوليو ته ټيټ نه شو
خير که تا ته مې سجدې دي شي به تېرې
ساقي مستې پيالې ورکړه چې نشه شي
د خوښۍ يې دا شيبې دي شي به تېرې

ستا ښکاري سترګې مې ښکار کړې زه خوشال يم
دا د مينې مرحلې دي شي به تېرې

اختر خوشال

محمد اسمعيل يون

سمسور ويب پاڼه

د حیا په اور

د یو اختر په ورځې
له انتظاره لرې
سترګه په سترګه شو لو
ما خو هم ستا په سترګو
خواږه، خواږه خیالي خوبونه لیدل
په دواړو سترګو کې مو
د زړه درزا جوته
خو !
زما له بده بخته

محمد اسمعیل یون

دونه حیا په پښتنه غېږه کې
ښوا که ونغښتله
هله مې سترګې د حیا له اوره
لکه د شمعې ویلې شوې اوښکې
پر ځمکه پرېوتلې
پرهر په زړه پاتې شو
ځکه مې تاته د اختر د ورځې
مبارکي ونه ویل !.

صفیه صدیقي

د مینې دنیاګۍ

همدا چې په سینه کې مې غمونه نه ځاییږي
د سترګو په کاسو کې مې اورونه نه ځاییږي

ګرېوان اختیار بایللی مې سیلو ته دی د اوښکو
ماشوم زړه کې مې خدایږو دا رنځونه نه ځاییږي

رېباره یار ته وایه چې د خدای لپاره راشه
محل کې مې د مینې پېغورونه نه ځاییږي

تصویر د چا د عشق مې تصور کې ځای پر ځای دی
دا ځکه مې په سر کې نور فکرونه نه ځاییږي

که سل راته عالم د لېونو په سترګه ګوري
د مینې لېونتوب کې مې عقلونه نه ځاییږي

محمد اسمعیل یون

سمسور ویب پاڼه

دا ولــې مــا پــه مینــه کــې ملګــرو ګرمــه بــولئ
ربښــتینې دنیــاګۍ کــې مــې رســمونه نــه ځــایېږي

پــرون چــې مــې اشــنا راتــه وعــده د دیــدن راکــړه
د زلفــو پــه کمځــو کــې مــې ګلونــه نــه ځــایېږي

چې مــاتې هتکړۍ مې کړې د مینــې پــروا نــه شــته
خــاطر د لېونــو کــې مــې جېلونــه نــه ځــایېږي

ســرخي ویــنم شــفق کــې دا یــې زړه پــه مــا ســبزلی
پــه شــعر د صــفیې کــې نــور غمونــه نــه ځــایېږي.

صفیه صدیقي

د خزان غېږ

تـا چـې یادومـه نـو ګرېـوان پـه اوښـکو ولامبـي
یـاره انتظـا کـې دې هجـران پـه اوښـکو ولامبـي

واخلـه ژونـده واخلـه سـتا خوښـي شـه مبـارک درتـه
پرېږده چې سینه کې مې خپګان پـه اوښکو ولامبي

دې زاړه ګوګــل کــې دې زړې زړې کیســې پرتــې
ځوانې شئ ای هیلو چې حیران پـه اوښکو ولامبي

تـا بـه پـه ګرېـوان یـا د وربـل لـه پاسـه وسـاتم
پټ پـه زړه کې ښـه یې چې ګلان پـه اوښکو ولامبي

محمد اسمعیل یون

سمسور ویب پاڼه

پرېږده چې مې مينه د هر چا په زړه کې وغورځي
پرېږده حسرتو کې مې اسمان په اوښکو ولامبي

پرېږده چې دا څيرې ګرېوان نور هم پسې څيرې کړم
څو سوي ګوګل کې مې ارمان په اوښکو ولامبي

ګل د پسرلي وم د خزان په غېږ کې مړاوی شوم
پرخه د سهار شه چې خزان په اوښکو ولامبي.

صفيه صديقي

کله نا کله

پـه زړه کـې د لیمـو چـې اوسـېدې کلـه نـا کلـه
د اوښـکو پـه بـاران بـه لمبېـدې کلـه نـا کلـه

که هلتـه بـه ځای نـه و د زړه کـور کې بـه مېشـتـه وې
توپـان کــې د اهونــو ورکېــدې کلــه نــا کلــه
ارمـان چې دې د هجـر تـورو شـپو تـه تنهـا پرېښـوم
کـه نـه زمـا ترڅنـګ بـه سـوځېدې کلـه نـا کلـه
شي شـپه پـه سـودا تېـره او سپېدو تـه مې نظـر وي
پـه سـترګو کـې چې هلتـه خندېـدې کلـه نـا کلـه

اشــنا چــې مــې منلــې جفــا ګــانې خپـه نـه وم
لـه هجـره بـه مـې اوښـکې بهېـدې کلـه نـا کلـه.

صفیه صدیقي

د محبت ګلونه

مالي ګلونه کره
په هغو زړونو کې چې
د شاړو دښتو په شان، وچې سپېرې پرتې دي
په خپر د کاڼو دي، دوی چې الفت نه پېژني
د دغو کلکو زړونو ، ددې سپېرو ډاګونو
هوا بدله کړه ته، فضا بدله کړه ته
ورته رڼا وبښه د رنګارنګ ګلونو
بیا به یو لاس شو سره
کانې به وچوو مورږ
د هغو زړونو شاړو دښتو ته به
د محبت له ویالې، اوبه په لپو راوړو
بیا به خړوب شي هغه
په کې به وټو کېږي
د محبت ګلونه.

صفیه صدیقي

محمد اسمعیل یون

سمسور ویب پاڼه

تپوس

سترګو نه دې وپوښته دا کتل څه دي؟
غشي په ګوګل زما سر په سر ویشتل څه دي؟

ستا د محبت په تور ښه شوه چې تورنه شوم
سترګه د سبا ښه یم اوس نو پتېدل څه دي
چا ویلې چې ستا د عشق، ګل راشوکوی نه شم
سر په سر ګلونه مې یاره په وربل څه دي؟
رنځ د خوږې مینې دې پټ په زړه کې ساتمه
اوښکو ته حیرانه یم دا سې ویر کول څه دي؟
پرخه شومه پرېوتم پښو ته دې اشنا پرون
خاورې شوم ایرې شومه اوس دې نو ژړل څه دي؟

زړه د صفیې درته پټې دعاګانې کړي
لوړ همت مې لوړ ښه دی جار باندې ویل څه دي؟

صفیه صدیقي

د سولې لمر ته

ته راته خاندې خاندې
شونډې موسکۍ دې وینم
دا ستا په سترګو کې یو زېری د خوښۍ وینمه
ښايي چې ماته يې پيغام راوړی
ښايي چې ماته يې د اوږد وير انجام راوړی
که نه خو دا سترګې غمجنې وې تل
که نه خو دا زړګی غمجن و مدام
که نه خو جنګ و تل جګړه وه
د ګولیو ډارونکی غږ و
که نه خو وير و تل ماتم و او ژړاوې به وې
تل به ځوانان په وينو رنګ و دلته
تل به وې بورې او وير جنې ميندې
دلته وې کونډې يتيمان بې شمېره
دلته خوښي

محمد اسمعیل یون سمسور ویب پاڼه

دلته خندا
هېڅ نه وه
اوس چې ته خاندې، خاندې
شونډې موسکۍ دې وینم
دلته د جنګ ورځې ختمېږي نورې
ځکه د دې وطن د مور په غېږ کې
هر څوک چې وینمه په شونډو یې
د سولې نغمه
خوره، خوره ښکاري.

صفیه صدیقي

غزل

ګـــران د بېلتـــون راتـــه وختونـــه ښــــکاري
پـــــر زړه زمـــــا ســـــوي داغونـــــه ښــــکاري

دا ســـــتا د مينـــــې د خــــاطر لپــــاره
ماتـــه خارونـــه هـــم ګلونـــه ښـــکاري

خـــدايږو يـــوه کـــه مـــې ارزو پـــوره شـــي
د حســـن نيـــت کـــه فرېبونـــه ښـــکاري

چـــې پـــه کـــې ســـتا دښـــکلا ذکـــر راځـــي
ځکـــه خـــوا ړه مـــې ټـــول شـــعرونه ښـــکاري

محمد اسمعيل يون

سمسور ويب پاڼه

چې نظر و کرم لېونۍ مینې ته
خوشې عبث راته خوبونه ښکاري

چې وړي دیدن اوس د اغیار کلي ته
خاورې به خود زما امیدونه ښکاري

نراشه ورشه د یادونو چم ته
څه دي په زړه کې نن خیالونه ښکاري.

محمد ریاض نراش

کسات

زه د ارزو په مخ
د زخمي ژوبل شهید شوي احساس
له نا امیده او نا ښادو
وینو
یو څو خالونه کېږدم
خو ته حسرت یې
د غرور په الماسینو نوکو
د چا د مکر د تسل لپاره
بې لوره وشپېلوې
بیا د خیال
د ناوې

سپېرې، زړې ډولۍ ته
پـه کوڼ نظر وګورې
او پـه کړس، کړس وخاوندې
خو
رنګ دې ژېړ شي
ژړغونې شې ته !

ممتاز

د اور څپې

ما د لمرین حسن د اور په څپو
د پېغلو ، پېغلو او ناښادو هیلو
د بې درملو نامرادو ارمانو په خاطر
لکه
لیتکی
ځان ډوبول غوښتل
خو
د بې لورې
او بدنامې بوډۍ
د تورې شپې بچیو
زموږ په کلي
د سکروټو باران وورواوه
او
ان کوڅه کې
د حسرت په ځاځکو وڅڅېدم.

ممتاز

د لېمو په لار

پــه مینــه کــې مجنــون شــه د فکــرو پــه لاره مــه ځــه
منصــور شــه ابــدي شــه د شــېبو پــه لاره مــه ځــه

د سرو شونډو موسکا شه په هوس، هوس مې ښکل کړه
احساســه لېونیــه ! د لېمــو پــه لاره مــه ځــه
د شــمعې څنــګ کــې کېنــه ژونــد کــول ورځنــې زده کــړه
پتنګــه ځوانیمرګــه د لمبــو پــه لاره مــه ځــه
قــدم ګــوره پښــتون یږده چــې ګــودر د پښــتنو دی
غــروره ! مــاتوي دې د پــردو پــه لاره مــه ځــه
د مینــې ســرو لمبــو تــه لــه تکــل ســره رادانګــه
تنکیــه ! ګلالیــه د نخــرو پــه لاره مــه ځــه

خفــه نــه شــې ګرېوانــه زړه حــره د قلنــدرده
غمونــه چــې راتلــه نــو د ګیلــو پــه لاره مــه ځــه.

ممتاز

د حسرت شغلې

کله منزل کله ډیوې وسوزي
کله شفق کله سپېدې وسوزي

د حیرت تاو کې د حسرت د شغلو
کله لمبې کله ایرې وسوزي
فطرت یې سیزي د غربت په لوګو
کله نصیب کله وعدې وسوزي
حسنه ! چې تا په مړو کتو ووینې
عشق اورین شي ارادې وسوزي
د وخت نادودو کړم لوګی غرور ته
کله مې سر کله پښې وسوزي
چې د حسرت د خیال کوڅې ته درشي
زما د ذهن زلزلې وسوزي

د احساس سترګو کې تکذیب تهذیب شي
تالو مې وچ شي او ګیلې وسوزي.

ممتاز

غزل

د درد په هر یو تال کې مې ښکاره شه ته اشنا
ستي ستي زړګي ته مې نغمه شه ته اشنا

د تا د یاراني غمونه ډېر لرم په زړه
لیدو ته یې لېږ شان په تماشه شه ته اشنا

نشه د میو شرم کړي نشو نه ستا د عشق
د زړه د عشق دېره کې مې مېلمه شه ته اشنا

د مینې په انګار زه مینه اوړم ستا په عشق
امید او ارمانو ته مې اسره شه ته اشنا.

نادیه مینه
۱۸/۸/۱۳۶۲

د زړه درد

د زړه درد مـــې لا زيـــاتېږي حيرانېــــږم
لــه دې خپلــې بــې خبــرۍ نــه، نــه خبرېــږم

ســـتا د زړه د تـــور توپانـــه نـــه ډارېـــږم
زه پښـــتون يـــم د ننـــګ اور کـــې خوشـــالېږم

د خپـــل وار چـــې منتظـــر وم وار زمـــا دی
او زمـــا د وار نـــه ټـــول جهـــان اګـــاه دی

محمد اسمعيل يون

سمسور ويب پاڼه

مـا کلونـه سـتا تـر جبـر لانـدې تېـر کـړل
تـا بچـي مـې د اولـس يتيمـان ډېـر کـړل

ولـې تـا د پښـتون دا روايـت هېـر کـړل
دښـمنانو کلـه هـم پښـتانه زېـر کـړل؟

ګـورئ ورونـو دی چـې نـن زمـا پـه خـوا دی
ده ويـل بـه دا کـافر د پښـتونخوا دی

نـن زړګـی مـې د پښـتون پـه درزېـدو دی
چې لـه خوبـه مـې هـر ځـوان پـه ويښـېدو دی

لـه وطنـه مـې دښـمن پـه تښـتېدو دی
کـړئ پـرې چغـې اباسـين پـه خنـدېـدو دی

پـه چمـن کـې چـې هـر ګـل يـې پـه خنـدا دی
ای فيـروزه دغـه ښـکلی وطـن سـتا دی.

فيروزشاه

غزل

بخت مې د مینې هسې خوار وینم
اغیار په ځنګ کې چې د یار وینم

زړه په ګوګل کې ناقراره شي لا
یار مې په لار چې د اغیار وینم

هر څه به تېر شي خو زما زړګیه !
خیر که خندا د عشق په دار وینم

لکه بلبل د ګل په مینه بندي
مدام سینه کې د ګل خار وینم

بدره ! دا ستا د امیدونو کور کې
د سرو ګلونو سور بهار وینم.

صدیق الله بدر
۱۳۶۶ جدي

د زړه خبرې

چې راته کله کړي په خوله خبرې
ماته معلومې شي د زړه خبرې

وړوکی نه یم چې به هېره شې ته
هېرېدل تل وي د واړه خبرې

وړی دا ستا د مینې موړ به نه شي
مینه کې نه کړم د ماړه خبرې

وایم چې تل وای خوا په خوا راسره
چې مو کولای د هر څه خبرې

مین زړګی چې راته نه ژړوي
بدره مه کړه د بېلتانه خبرې.

صدیق الله بدر
۱/۱۰/۱۳۶۲

غزل

زه چې شرابي يم له نشو سره ملګری يم
يم چې مين شوی شونډو سرو سره ملګری يم

ماته د دوزخ د لمبو ځله يادونه کړې
دلته د جانان د مخ شغلو سره ملګری يم

لار د ژوندانه مې له غمونو سره ستړې ده
ځکه تل د ژوند له اندېښنو سره ملګری يم

ځم چې د ساقي د حال پوښتنه خو هم وکړمه
تل يې له نشو ډکو جامو سره ملګری يم

راز زما د مينې چې په زړه کې تل ساتي بدره
هسې له راز ډکو زمانو سره ملګری يم.

صديق الله بدر

غزل

د حسن ټال ته ورختمه زنګېدمه په کې
د ګړنګونو به لوېدمه مګر تلمه په کې

د چا په ناز خندا خرد له مانه لاس واخیسته
د جنون اور کې سوزېدمه او سېدمه په کې

د زړه په وینو ګوره هسې اوښکه ځان بدلوي
د ګرېوان ډنډ کې ډوبېدمه ورکېدمه په کې

د هجر ګوتو یې زما د زړه ارمان ثیرې کړ
سر په صحرا به ګرځېدمه کړېدمه په کې

محمد اسمعیل یون

ساقي پيالې دې ډکوه چې نن يې وار راغلی
ډېر يې په تمه تاوېدمه ځورېدمه په کې

دا ستا د عشق په سوزونکي اورنۍ بټۍ کې
لکه نينه به جګېدمه لګېدمه په کې

دا د ارزو د شونډو سره دي چې پرهر ښکلوي
د حسرت اوښکې پاکومه خندومه په کې

ستا د رخسار او اننګو له قاروني خزانې
خالي کچکول راووتمه ژړېدمه په کې.

محب الله خپلواک
۴/۳/۱۳۶۶

غزل

اسمان ته زه د خیال په سر درو کې وختم
سپین مخ ته د اشنا چې په کمڅو کې وختم

توبې خو مې زاهد ته له پخوا نه وې وېستلې
تقدیر دی چې په لیکه د پیالو کې وختم

پښتو غیرتي هوډ به مې هېڅ وخت تغیر ونه کړي
منزل ته که په څوکو د چړو کې وختم

قسمت که مې ښه بولئ نو له دې نه بل څه نه شته
بس دا چې په نامه د پښتنو کې وختم

د حسن په زنځیر چې نن د عشق زندان کې بند دي
محبه! نور نو هغو لېونو کې وختم.

محب الله خپلواک
۱۳۶۲ ل کال

غزل

زما د هیلو سره ګلان بیا په خندا ښکاري
ځکه رقیب بیا په غمو کې په ژړا ښکاري

خمونه تش جامونه تش دي د یارانو زمونږ
ځکه خو ورانه میخانه نن خوا په خوا ښکاري

کله چې کېږدي په چمن کې قدم مینه زما
د ګل په ښکلو ښکلو سترګو کې حیا ښکاري

نن مې په لاس کې د ساقي پیاله د می ولیده
ځکه شراب راته جامو کې په نڅا ښکاري

کله چې ګورم د اشنا سترګو ته مینه باندې
په کې امید او سور ارمان مې د سبا ښکاري

زهره څپه

غزل

یو وار مې ته په مړوندو ویده که
بیا مې په خاورو او اېرو ویده که

زه د مودو په لمرو سوی یمه
ته مې د زلفو په کمڅو ویده که
زه د ګلشن ګلونه نه غواړمه
خزانه ته مې په اغزو ویده که
ګوندې رباب مې ستا کې درد در قرار
مطربه لږ مې په نغمو ویده که
ولې دې لرې کړم له ځانه څخه
لږ مې په خپلو زنګنو ویده که

زه قدردان پاس په هوا چې راغلم
ما لکه زېری په بڼو ویده که.

محمد یوسف قدردان

محمد اسمعیل یون

سمسور ویب پاڼه

غزل

چې د وینو مې ښکاره سره فوراه شي
غیر ددې نو ای دلبره څه چاره شي

دا پرهر دې په تصویر کې د خیالونو
که د هیلو غوټۍ خاندي راښکاره شي

ای د مینې رقیبانو ځان ته ګورئ
دا کارونه به د خلکو تماشه شي

ننبه شوی چې وي تیر کې د اهونو
رنځېدلی، در په دراو اواره شي

محمد اسمعیل یون

چې ښکاره شوه زما اوښکو کې شوه پټه
ارمـانې یمـه ترڅـو چـې دوبـاره شـي

صـبر نـه لـرم پـه عشـق کـې نـه پـوهېږم
پـه دې کـار کـې مـې زړګـی پـاره پـاره شـي

کـه تـه یـو ځلـې نظـر وکـړې دلبـره !
د جمشـید ځـای بـه تـابوت نـه ګهـواره شـي.

جمشید

۲۱/۱۰/۱۳۶۶

پښتنې انداز

ستا که په وعدو پسې وعدې نه وای
جوړې به د اوښکو قافلې نه وای

ما به بې شک هله بل نیولی وای
یار مې که ولاړ منګولې سرې نه وای

خیر که ستا د عشق په اور کې سوی وای
بل که د اغیار په اشارې نه وای

ژوند به حوصله وختنه خوړلې وه
ستا دغه ترخو کې که خوږې نه وای

ما به درته هله برند کتل کاوه
ستا که هر انداز د پښتنې نه وای.

علم

غزل

اخلو به قدم د اور په مخ به ځو
نه به کوو غم د اور په مخ به ځو

ستورو ته به ګورو لنډوو منزل
نه به کوو دم د اور په مخ به ځو

وايو به ملګرو دا يوه او بس
کور ته د صنم د اور په مخ به ځو

ځو به د منزل تر رسېدو پورې
اخلو به قسم د اور په مخ به ځو

پوه که مې پښتون اشنا په دې نه شو
سوځو به قلم د اور په مخ به ځو.

علم

غزل

ستا که د زلفو سلسلې خورې ورې پرتې دي
دلته له غم نه ډکې شپې اوږدې اوږدې پرتې دي

راشه ته وګوره د زړه خونه چې څه دي په کې
ډېرې خبرې او ګیلې نوې زړې پرتې دي
ټول امیدونه شول بدل په حسرتونو باندې
ځکه مې اوښکې په ګرېوان د میکدې پرتې دي
ما سره څه دي ای رقیبه نور مې مه څوروه
ستا د کردو مې په زړګي ډېرې ترخې پرتې دي
کله چې راشمه له خوده بې خودۍ دنیا ته
بس هره خوا کې خوشالۍ دي او مزې پرتې دي

دا ابتدا ده د منزل لا انتها چېرې ده
د یار درشل ته خو لا ډېرې ورځې شپې پرتې دي.

علم
۳/۲/۱۳۶۶

پښتنه مینه

د زړه محفل کې مې ستا مینه په نڅا ښکاري
ځکه ویجاړه راته دا ښکلې دنیا ښکاري

ستم جفا دې د زړه کور راته پخوا وران کړی
که راته خاندې ما ته هم ظلم، تعدا ښکاري
هر دم مې هیلې ارزوګانې د زړه کور کې ګرځي
په هرې هیلې کې قسم دی چې نوم ستا ښکاري
که د حسرت او ښکې په مخ مې بارانونه جوړ کړي
ما ته د یار په درد او غم کې لا دوا ښکاري
د زړه قطرې مې ستا د مینې ناکردو ته ورکړې
زخمي زخمي زړه ته مې دا مینه شفا ښکاري

د پښتني مینې د ننګ او پت ساتو په خاطر
د پلوشې مینه کې یو جهان حیا ښکاري.

پلوشه ساپی

د کاکاجي صنوبر حسين د غزل په اقتضا

غزل

بيـــا کـــه مـــې لـــه زړه وتـــې چغـــارې دي
خـــدايږو چـــې د مينـــې داســـې چـــارې دي

زړه چـــې مـــې زخمـــي شـــو د جفـــا پـــه تېـــغ
ښـــکاري چـــې دې ســـترګې لا خونکـــارې دي

کلـــه بـــه يو ځـــل هـــم خطـــا ونـــه کـــړي
دا پښـــــــتني ســـــــترګې حيـــــا دارې دي

تـــه راشـــه د اوښـــکو قافلـــه ګـــوره
ســـتا راتلـــو تـــه ناســـتې انتظـــارې دي

محمد اسمعيل يون

سمسور ويب پاڼه

زه خـو سـتا د عشـق ځپـه کـې خوښـه يـم
ځکــــه اند ېښــــنې رانــــه فــــرارې دي

هـم چې مـې پـه سـترګو کـې سـتا عشـق سـاتم
دې کـــــې د پښـــــتو ســـــپېڅلې لارې دي

کــــړی مــــې تکــــل د مينــــې لار کــــې دی
خيـــر دی پلوشـــې تـــه کـــه د شـــوارې دي.

پلوشه ساپی

محمد اسمعيل يون

سمسور ويب پاڼه

دا کوريوازې ستا دی

ما ستا په سترګو کې دنيا وليده
د مينې دنيا
د هيلو کور مې په کې جوړ کړ
ستا عشق په کې مېلمه و
او مېلمه به مې ساتلو
ما ويل چې
دا مېلمه مې خفه نه شي
دنيا به مې د مينې ونړېږي
خدای مه کړه
چې کورګی دا ستا د مينې
ويجاړ شي په غمونو

محمد اسمعيل يون

دردونه ژړاګانې به ترې واخلم
بس ته په کې مېشته شه
دا کور زما د هيلو
ستا د مينې ستا د عشق دی
يوازې ستا پښتونه !
ستا پښتو زما حيا ده
بس ته په کې اوسېږه
دا کور يوازې ستا دی.

پلوشه ساپی

غزل

وخته تا له ورځو شپو سره اشنا کړم
تا د ژوند له تقاضو سره اشنا کړم

ما یوازې مسافر ګڼلو ځان خپل
مسافت له قافلو سره اشنا کړم
هسې ما به بې مقصده قدم واخیست
خو تاریخ له فیصلو سره اشنا کړم
په خپل خیال به مې هدف ځان ته نږدې کړو
اوس منزل له فاصلو سره اشنا کړم
که هر چا مې لار جدا کړه جدا نه شوه
اخیر وینې له نسلو سره اشنا کړم
چې کېدې په کې خبرې ستا د حسن
عشق له هغو محفلو سره اشنا کړم

زما بهار په قابو خپل نه دی خپل زړه هم
وایه څنګه سلسلو سره اشنا کړم.

تېمورشاه بهار

د وطن هجر

چې افغان له بل افغان نه جدا کېږي
د نفاق دېوه به نوره هم بلېږي

نو راځئ ورونو راځئ چې سره يو شو
په بېلتون باندې وطن ټول خرابېږي

د وروري لاسونه ورکړئ وطنوالو
په وروري باندې هر څه زموږ جوړېږي

بل د جنګ لمبې د عشق په اوبو مړې کړئ
د ژوندون جرس په دغه شان غږېږي

دغه خوږ وطن ته راشئ عطا وايي
چې دا خوږ وطن په هجر کې کړېږي

عطامحمد

محمد اسمعيل يون

سمسور ويب پاڼه

غزل

د زلفو تسلسل کې چې تیارو ته رسېدم
په جګو ټيټو لارو امیدو ته رسېدم

دا ټول ښایسته چمن شولو زما په وینو رنګ
چې زه کله دا ستا د زلفو غرو ته رسېدم
مات نه شولو نن مرګه دا زما پښتني هوډ
قاصده په همت خپلو وعدو ته رسېدم
ما ځان کړلو پیدا ستا د ښایست په تصور کې
پیدا مې نه کړې ته که زولنو ته رسېدم
په اور د جدایۍ شوله ځواني زما لوګی
په طمع د وصال وم سرو لمبو ته رسېدم

اشنا د ښایسته او د خوږې مینې له لاسه
که نه زه کله دې شاړو مېرو ته رسېدم.

عبدالله پانوس
۱۳۶۶/لیندۍ/۲۵

غزل

چې د یار په ښادۍ ښاد وي اغیار نه دی
وفادار دی ستا له مینې بېزار نه دی
دا تیارې د انتظار په ما خورې دي
که د هجر توره شپه ده سهار نه دی

خلک ولې لېونی وماته وايي
لېونو سره خو هېڅوک غمخوار نه دی
که مې ولیدې په ویښه نو دیدن دی
د خوبو دیدار حساب په دیدار نه دی

انتخاب مې د یو ګل وکړ ګلشن کې
چې یو یار لرمه بل مې په کار نه دی
د غمونو په یرغل کې شو یوازې
که بدر د خوشالۍ طلبګار نه دی.

شفیق احمد بدر

غزل

د هجران په تورو شپو کې ما ژړل
په اوښو اسوېلو کې ما ژړل

ته د چا شې د رقیب شې که زما
ټوله شپه په دې سوچو کې ما ژړل

بې له هجره څه دی کار د مینانو
د وصال په اندېښنو کې ما ژړل

اشنا څنګه بې خبر وې زما له حاله
چې په اوښکو شوګیرو کې ما ژړل

ته د چا د وربل ګل یې نه پوهېږم
ستا په یاد ترخو شېبو کې ما ژړل.

ساجده عبدالله میلاد

غزل

ټوله شپه غم د جانان مې ژړوي
توري سترګې او چت شان مې ژړوي

په ژړا او په غمو شوه ځواني تېره
هر يو دم غم د هجران مې ژړوي

د احساس د اور په غېږه کې لوبېږم
د يتيم څيرې ګرېوان مې ژړوي

ټول عالم شو خبر دار زما له مينې
چې خبر نه دی جانان مې ژړوي

زما مينه زما هيله زما ژوند دی
ستا يادونه ستا ارمان مې ژړوي.

ساجده عبدالله ميلاد

شاهین نظر

حسنه په لېمو مې ولې ته ولې
دومره په تېغو مې ولې ته ولې

غوخ دي کړه نظر رانه شاهین نظر
بس دی په پنجو مې ولې ته ولې

خیر که ته برېښنا مې تر نظر شولې
نور په تهمتو مې ولې ته ولې

ما که ګناهکار د خم په غلا نیسي
بس نور په توبو مې ولې ته ولې

پرېږده د عقبې خبري هلته کړو
دلته په ښېرو مې ولې ته ولې.

حبیب الرحمن قربانخېل

غزل

د زړه په سر باندې اشعار ليکمه
په کې ښايست ستا د رخسار ليکمه

کله ګلشن کې له ګلونو سره
زه افسانې د ګل او خار ليکمه
سپېرو بادو کې د خزان زه مدام
خواږه بيتونه د بهار ليکمه
تل دا ستانونه به زه ستا د جفا
د بېلتانه په هره لار ليکمه
شرمېږې ته زما په خړو جامو
ستا به دغه پېغور و عار ليکمه

زه مبارز د زړه په وينو باندې
د خپل جانان شرين ګفتار ليکمه.

عبدالغني مبارز

پسرلی شو

د وطـــن پـــه جگـــو غرونـــو
نـــوی ســـاز زمزمـــه کېـــږي

د ســـیندونو پـــه موجـــو کـــې
د ژونـــدون نغمـــه تـــاوېږي

د ســـپېرو خـــاورو لـــه منځـــه
ســـره گـــلان پورتـــه جگېـــږي

وچـــې دښـــتې شـــوې گلونـــه
بلبـــل خـــوښ دی او خنـــدېږي

د مرغـــــانو کتارونـــــــه
د گلشـــن پـــه لـــور خـــوځېږي

مصـــلحت کـــړی گلانـــو
غـــر او ســـمه زرغـــونېږي

پـــــه بلبلــــو بوراگــــانو
حقیقـــــي اختـــــر جـــــوړېږي.

محمد ظفر تنی

غزل

شـــېبې شـــېبې د اوښـــکو وروې چـــې رانـــه ځـــې
چـــړې مـــې پـــه زخمونـــو ښـــخوې چـــې رانـــه ځـــې

د نـــاز خنـــدا چـــې وکـــړې پـــه نـــازکو نرمـــو شـــونډو
غـــوټۍ د ســـرو ګلونـــو غـــوړوې چـــې رانـــه ځـــې
ویـــده ټپونـــه ویښ کـــړې چـــې د نـــاز پـــه قـــدم راشـــې
نـــرۍ، نـــرۍ پـــرې مـــالګې دوړوې چـــې رانـــه ځـــې
د هیلـــو بـــڼ مـــې وســـپړي ګلونـــه پـــه خـــزان کـــې
د ســـترګو پـــه ښـــو یـــې رژوې چـــې رانـــه ځـــې
ځیګـــر خـــو مـــې لا هلتـــه پـــه ټوپونـــو بانـــدې راشـــې
پـــه تـــګ کـــې چـــې دې سترګې جنګـــوې چـــې رانـــه ځـــې

سور داغ دې د سرو شونډو د هوس پر شونډو پرېږده
یـــو ځـــل خـــو بـــه مـــې ګلـــې ښـــکلوې چـــې رانـــه ځـــې.

ملوک هوس
۱۳۲۲ل کال

محمد اسمعیل یون سمسور ویب پاڼه

د اوښکو پیغام

د یار خیاله رانه ځې او که نه؟
لږ په قراره مې پرېږدې او که نه؟

ځه رانه لاړ شه نور مې مه ځوروه
ته چېرته کور کلی لرې او که نه؟

د زړه له حاله خو مې ته خبر یې
مغرور اشنا هم خبروې او که نه؟

محمد اسمعیل یون   سمسور ویب پاڼه

د زړه پــردې مــې لــه زخمــو ډکــې دي
یــو ځــو پټــې پــرې لګــوې او کــه نــه؟

چــې یــو پیغــام درتــه د اوښــکو درکــړم
هغــه مــې یــار تــه رســوې او کــه نــه؟

وختــه بلــد شــوم لــه غمونــو ســره
پــه مــا دې زور نــور ازمــوې او کــه نــه

هوســه ! تــش خــو دې کــړ زړه پــر کاغــذ
نــور دې غــزل اوس ختمــوې او کــه نــه.

ملوک هوس

۱۳۶۶ل کال

د محبت کلی

د ښـــکلا ګـــل دې د کمڅـــو پـــه څوکـــو
د هـــر عاشـــق پـــه زړه داغونـــه وهـــي

د حســـن تبـــغ دې د مـــين پـــه زړګـــي
څرخـــي راڅرخـــي او ټپونـــه کـــاږي

د نـــاز چـــاړه دې هوســـېږي دې تـــه
چې مې د زړه پردې سورې سورې کړي

تـــور لـــونګين دې د ســـينې پـــه دښـــته
پـــه اوږدو لارو کـــې کـــاروان ځغلـــوي

ځـــان رســـوي د محبـــت کلـــي تـــه
چـــې ورتـــه يوســـي د خوښـــيو زېـــرې.

ملوک هوس
۱۳۶۲ ل کال

د ارمان غېږه

باداره پرې مې ږده چې مړ شم د ارمان په غېږ کې
لکه بېوسه يو انسان د بل انسان په غېږ کې

د سرو ګلونو په موسم کې راته ګوره خدايه
زه لکه ژېړه پاڼه پروت يم د خزان په غېږ کې

ستړي فکرونه په ځانګو کې د حسرت ځنګوم
لکه چې کونډه ځنګوي خپل يتيمان په غېږ کې

د ژوندانه فلسفه څه ده دا و چاته معلوم
په دغه باب کې حقيقت پټ د زبان په غېږ کې

محمد اسمعيل يون

سمسور ويب پاڼه

د لېوني غوندې همېش و وخت ته ژاړي څه له
د وخت خوړلي نه جوړېږي د لقمان په غېږ کې

زما همد غسې مسکن او منزل نه دی معلوم
لکه حالات چې خوري څپې تل د خفګان په غېږ کې

ګومان کول که ناروا دي خو عالمه دلته
فکر ټالونه خوري اکثره د ګومان په غېږ کې

لکه توپان چې سیمه ړنګه کړي سېلاب راولي
دا سې مې اوښکې نن ورغړي د چشمان په غېږ کې

هېڅ رحماني نظر چې خدایه په شهزاد ونه کړې
ښه دی چې ګرځي لېونی ستا د جهان په غېږ کې.

فیض محمد شهزاد

غزل

د زړه په سر سودا خو ما پرېښوده
اشنا که تا راته رښتیا پرېښوده

خود به ځنګېږي د غرور په نیلو
ما د تورتم په سر رڼا پرېښوده

د امید ګل راته اغزي اغزي شو
سلګو د اوښکو مې ژړا پرېښوده

ملامت نه یم سرې لمبې دي اشنا
د خاطرو لمنه تا پرېښوده

ظاهر غلط شو ستا په ښکلې موسکا
دې فیصلې ته یې دنیا پرېښوده.

ظاهر شاه، ظاهر
۲/۱۱/۱۳۶۲

غزل

راپـوريږ بلـې سـرې لمبـې شـي چـې ځـې
د امیـدو ډیـوې مـې مـړې شـي چـې ځـې

خپـل لیـوني زړګـي تـه څـه وو ایـم
ستـا نـه یـې ډېـرې شـان ګیلـې شي چې ځې

د بېلتانـــه پـــر هـــر رغېـــږې کلـــه
د غـم شـېبې راتـه نـږدې شـي چـې ځـې

جرګـه د خیـال مـې چاتـه ولېږمـه
چـور مـې دهیلـو قـافلې شـي چـې ځـې

ظـاهر تنهـا دجنـون کلـي کـې شـو
په اوښکو سرو یې سترګې سرې شي چې ځې.

ظاهر شاه، ظاهر
۱۵/۱۰/۱۳۶۲

سوې سواره

نور نو کروندې ته د ګودر له لارې نه ځمه
بیا به د کوڅې په ملا کې ستا سترګو ته نه ګورم
په مړاوي غلچکي نظر
نور به دې نامه سره په شونډو کې
مړاوې موسکا نه راځي
پرېږده د غنمو درمند وسوځي
پرېږده چې د ګلو دلۍ اور واخلي
پرېږده چې ډېران شي د ارمان کلي
پرېږده د څېړیو ځنګل وسوځي

محمد اسمعیل یون

چې سوې
خوله مې خاورې کړي !
دلته يوه دنګه ځيرې ونړېده
خاورې شوه
مځکو ته مې مه راځه
سوې سواره ده وږي نه شته دي
سترګو ولې نه ژاړئ په مينې پسې؟

احمد تکل
۲۰/۲/۱۳۶۶

غزل

په زړه پر هار دی راله خوب نه راځي
خپه دا خوار دی راله خوب نه راځي

شېبې د شپو چې په راتلو شمېرمه
لرې یې شمار دی راله خوب نه راځي

طبیبه ستا د راتلو لارې څارې
روح مې بیمار دی راله خوب نه راځي

لارې پردې دي په هر لور چې ګورم
پر د بس نګار دی راله خوب نه راځي

د شپو تندې کې چې رڼا ښکارېږي
راروان یار دی راله خوب نه راځي.

فریده هوډ

غزل

وژنمه دې نن راته اشنا ووې
ما وې زه منمه څه چې تا ووې

لږ خاطر به کړې د رقيب مخ کې ته
ډېر په احترام مې ورته دا ووې

عشق کې مې مرګ خوښ په څو څو وار دی
ما ته که يې تش دا په ادا ووې

محمد اسمعيل يون

سمسور ويب پاڼه

بې تا نه مې مرګ د رب په کار نه دی
دروغ دي که صنمه تا رښتیا ووې

دار باندې منصور چې خپله وخاته
تا د امتحان څنګه نن بیا ووې

اور ته د غرور چې عشق ورودانګل
عقل و حیران چې راځه ما ووې

خپل زړه کې دوکه او فریب نه لرم
ځکه مې الفاظ ساده صفا ووې

ودې ښود غزل اسراره طرح کې
خیال دې د حمزه په ملګرتیا ووې.

سرزمین اسرار

د ښایست اثر

چې سترګې د یار ګورمه جامونه راپه یاد شي
و مخ ته یې نظر کړم سره ګلونه راپه یاد شي

د سترګو په کتو یې زه بې خوده په نشه شم
چې شونډو ته یې ځیر شم سره لالونه راپه یاد شي
دا حسن دا ښکلا او دا جمال چې د یار ګورم
دا ښکلې پوښتنې دا اسمانونه راپه یاد شي
دا توري زلفې ګورمه په څټ یې را اړولې
میدان د پاړوګرو کې مارونه راپه یاد شي

ښایسته دا دنګه ونه دې مثال د تنکۍ لښتې
اثر یې په ما زیات دی چې شعرونه راپه یاد شي.

ملالۍ ساپۍ

۱۳۶۴ل کال

تو ده مینه

که مینه غواړې د وطن مینه درنه مینه ده
تر ډېرو ښکلو د وطن مینه ښایسته مینه ده

دا هسې مینه ده چې هېڅ یې هېرولی نه شم
زموږ د ګران وطن سپېڅلې پښتنه مینه ده

د وطن مینه کې وفا ده ای پښتونه وروره
ژر شه وردانګه دا د حورو عجیبه مینه ده

په مینه سرور کول دا د هر مین دنده ده
د خپلواکۍ ټینګول زموږ دیرینه مینه ده

رب نه مې غوښتي چې په دې مینه کامیابه شمه
د ملالۍ له جوشه ډکه دا تو ده مینه ده.

ملالۍ ساپۍ

محمد اسمعیل یون

سمسور ویب پاڼه

شهید ته

شـــهیده لـــه ســـپېڅلي عقیـــدې نـــه دې ځـــاربېږم
د وږو ، وږو بچیـــانو لـــه نـــارې نـــه دې ځـــاربېږم
د غیرت په اور کې تاوې دې جذبې نه دې ځاربېږم
پــه ګولیـــو بهېـــدلې وینـــې ســـرې نـــه دې ځـــاربېږم

مـــا قســـم کـــړی دی ســـتا پـــه اســـوېلیو
چــې دښــمن بــه دې هــر ځــای کــې زه پــه دار کـــړم
د دوزخ د اور لمبـــو تـــه بـــې ګـــذار کـــړم
پـــه نـــازک ټټـــر بـــی بـــل د اور انګـــار کـــړم

کــه مــې نــه کــړې ډیــوې ســتا د ارمــان بلــې
بیــا مــې مــه بولــه پښــتون، لــه پښــتنو بــه نــه یــم
شــال را پــه ســر د جنګــو کــړه لــه زلمــو بــه نــه یــم.

فیض محمد تصور
۱۳۶۵ ل کال

محمد اسمعیل یون

سمسور ویب پاڼه

د وینو ویالې

د جنګ په اور کې سوزېدلای نه شم
نور نو د خلکو غم زغملای نه شم

اوښکې تویېږي بې بها د خلکو
دا مروارید ارزانولای نه شم
زړه مې چاودلی په غمونو کې دی
دا خوار زړګی زهیرولای نه شم
د ځوانو هیلو ځوانیمرګه ځوانان
په سره کفن کې ښخولای نه شم
بس بوره مور او ځوانه کونډه ناوې
د غم په تال کې زنګولای نه شم
نور د افغان په ښایسته وطن کې
ویالو د وینو ته کتلای نه شم

پرېږدئ افق د خوشبختۍ وځلي
د غمو پېټی په شا وړلای نه شم.

عطیه افق

امتحان

خیال یې و زړه ته تسلا راولي
مړو امیدو ته مسیحا راولي

مینې خو داسې چارې وکړې په ما
چې هر نفس ته نوم دا ستا راولي

پرېږده د سترګو ننداره دې وکړم
د زړه تیارو ته مې رڼا راولي

وخت امتحان د مینې اخلي راځم
ځکه ببلتون راته بیا بیا راولي

پښتني اوښکې به جرګه کړم ورته
که مې یو ځل راته اشنا راولي.

عطیه افق

د کاڼو باران

وربښمین تارونه به د زلفو څه کړم
څېرې ګرېوان چې پرې ګنډلی نه شم

د خولې خبرې خو دې ډېرې وکړې
خو په عمل کې څه لیدلی نه شم
دا خپل لاسونه به مړوند کې غوځ کړم
چې د قصاب زړه پرې راکښلی نه شم
رنګ ته مې وګوره په خپله پوه شه
حال د زړګي درته ویلی نه شم
هسې مې سېزې په لمبو کې ولې
زه یو قوت یم ورکېدلی نه شم

وخت دې باران د کاڼو وکړي پر ما
زه یې پښو ته تېتېدلی نه شم.

امان الله غلجی
۱۳۶۴ل کال

غزل

محفـل کـې شـول د سـيمې عاشـقان لمبـه لمبـه
پـه شـمع چـې شـي څنګـه پتنګـان لمبـه لمبـه

ښايست دې د سپوږمۍ غوندې ځلېږي په جهان
پـرې ځکـه شـول د کلـي هلکـان لمبـه لمبـه

راځـه چـې يـو تربلـه کـړو د مينـې دنيـا جـوړه
چې عشق باندې مو شي ټول غمازان لمبه لمبه

او س بـس کـړه لـږ خـو پرېـږده د جفـا لمـن دلبـره
سـتا حسـن مـې د زړه کـړ ټـول ارمـان لمبـه لمبه

تـر څو بـه درتـه ناسـت زه عـالم زېب يـم پـه اميـد
خوښـي مـې ټولـه کړلـه سـتا هجـران لمبـه لمبـه

عالم زېب

سمسور ويب پاڼه　　　　محمد اسمعيل يون

کاږه کاته

پتنګه ! عشق ته په لمبو وګوره
شمعې ! ژړا ته په نخرو وګوره

دلته د ناز په خوبو سر نه شي ته
د مینې کور ته په درنو وګوره

کاږه کتل په سترګو ونه کړې ته
لیلا ښایست ته د پښتو وګوره

محمد اسمعیل یون

سمسور ویب پاڼه

نظـــر د بـــدو پـــه زړه ځلـــه ســـاتې
دا هـــــدیره د پښــــــتنو وګـــــوره

لــري غیــرت پښــتون پــه ســر کــې همــېش
جېـــل تـــه روان پـــه زولنـــو وګـــوره

دلتـــه مېړانـــه د خوشـــال پرتـــه ده
دا لـــه غیـــرت ډکـــه زانګـــو وګـــوره

دا د پښـــــتو د حســـــن ډکـــــه کـــــلا
یـــو ځلـــې بیـــا پـــه تـــاریخو وګـــوره.

لعل پاچا

د هيلو کاروان

د سوي زړګي حال مې له تصوير نه وپوښته
نيمګړې ارزوګانې مې تقدير نه وپوښته

د هيلو کاروانونه مې منزل ته نه رسېږي
د اوښکو سېلابونه مې ضمير نه وپوښته

ما جوړ ورله امېل کړو مرغلرو نه د اوښکو
اشنا پروا ونه کړه دې تقصير نه وپوښته

محمد اسمعيل يون

سمسور ويب پاڼه

تنکۍ هیله د زړه نه مې په شونډو کې سلګۍ شوه
سلګۍ بېرته ستنه شوه دې تاثیر نه وپوښته

د سترګو په ګرداب کې مې د وینو جوړ ډنډونه
دنیا په کې غرقېږي اوس تدبیر نه وپوښته

د خیال نیله یې ونښته د زلفو په ولول کې
خلاصی یې ترینه نه شته له زنځیر نه وپوښته

د یار په غېږ کې خوښ دی هیله من د وصال تږی
هجران ځپلې سترګې له شوګیر نه وپوښته.

محمد قاسم هیله من
۱۸/۱۰/۱۳۶۵

د هیلو غوټۍ

هلته د دنګو پر تمناکو غرونو
لوېې ورشو او زرغونې لمن کې
د ګڼو ونو
د تریخ سیوري لاندې
یوه هسکه کېږدۍ
د ازادۍ او خپلواکۍ په وړانګو
لکه د لمر داسې روښانه ښکاري...
یوه سپوږمۍ د کېږدۍ خوا کې ناسته
سترګې (یې) په لوړو څوکو
د لویو غرو لګېږي
ورته ناپایه دښته
د لمر په وړانګو ښکلې
څپه څپه ښکارېږي
او لکه:

تانده غوړګه
د پسرلي په موسم
ورو ورو غوړېږي
او بيا ټوله ګل شي...
داسې د پېغلې په ماشوم زړګي کې
يوه د هيلو غوټۍ
د غوړېدو په خاطر
سر راوباسي له ګرېوانه وايي:
کاشکې ما هم د يو ناپايه درياب
د قهرجنو څپو
ماتې کښتۍ ته د ساحل په هيله
لار ښوولای !

محمد قاسم هيله من

ای هېواده !

ای هېـــواده زه پـــر تـــا بانـــدې مـــين يـــم
ســـتا پـــه مينـــه کـــې د زړه پـــه ســـر خـــوږمن يـــم

ســـتا ښـــادي زمـــا ښـــادي ده غـــم مـــې غـــم دی
ســـتا د مينـــې پـــه اور ســـوی لـــوغړن يـــم

لافـــې نـــه وهـــم واقعيـــت درتـــه وايـــم
ســـتا پـــه ســـر زه تېـــر لـــه خپـــل ســـرمال او تـــن يـــم

لـــه امـــو تـــر ســـمندره زمـــا کـــور يـــې
ســـتا د عشـــق پـــه اور کبـــاب پـــه ټـــول بـــدن يـــم

محمد اسمعيل يون

سمسور ويب پاڼه

ستا له مینې په هېڅکله منکر نه شم
زړور یم داسې نه ده چې ډارن یم

عقیده مې ده کامله په دې پوه یم
چې زه ستا په هر دښمن باندې سوبمن یم

ستا له هر رښتیني دوست سره دوست اوسم
ستا له هر وحشي دښمن سره دښمن یم

په یو لاس کې مې قلم بل کې مې توره
ښه هرچا وته څرګند پرون او نن یم

ته مې ساه یې ته مې ژوند ته مې وجود یې
ستا په لار کې باعزته او پتمن یم

له هغې لارې چې ته پرې زرغونېږې
وابه نه وړمه هم تل به په رفتن یم.

لاهور ټکر

پښتنې حیا

اوس چې مې په زړه کې اندېښنې راځي
وایي چې جانان سبا دلې راځي

لارې به جارو په خپل بڼو کړمه
ګوره چې د ورځې که د شپې راځي

بیا به پخوانۍ مینه تازه کړمه
خیر که مې حیا د پښتنې راځي

راشه که راځې ته د زړه کور ته مې
کور کې د زړګي مې ولولې راځي

ستا په انتظار کې زه رڼا یمه
اوښکې مې په سترګو کې رڼې راځي.

شفیقه رڼا
۳/۱۰/۱۳۶۵

نرګسي لېمه

دا ستا د نظر یاد مې په خیالونو کې راناځي
هوس مې د زړګي په پیوندونو کې راناځي

د هجر توره شپه کې د وصال شمع لګېږي
پتنګ له ډېره شوقه غورځنګونو کې راناځي
حیا د پښتنې ده چې پلو ونیسي مخ ته
رخسار یې د حیا په سروګلونو کې راناځي
د سترګو په نګاه باندې دې زړه زما زخمي کړ
هر زخم د زړګي مې خنجرونو کې راناځي
خزان د بېلتانه مې د خوښۍ پسرلی یوړ
نرګس غوندې لیمه په بارانونو کې راناځي
رڼا شوله څپه څپه د مینې سمندر کې
د عشق هره څپه یې په موجونو کې راناځي.

شفیقه رڼا

محمد اسمعیل یون

سمسور ویب پاڼه

کتل

ستا په یاد کې یاره عالمونه هېرومه
د زړه په درد او غم کې پرهارونه هېرومه

په وخت د سحرګاه باندې شبنم په ګلو پرېوزي
ارمان د وصل را چې خپل دردونه هېرومه
د زړه مرغۍ مې والوته اسمان ته بې وزره
دیدن سره د یار دا پروازونه هېرومه
ته ګل د بیابان شولې و هرې خواته خاندې
د ګل په دې خندا کې ستا غمونه هېرومه
د مینې ګل خزان شو د ظالم بېلتون له لاسه
خزان ته د هر ګل مې خپل اهونه هېرومه

دا ستا کتل مې یاره ټول وجود راته لمبه کړ
رڼا ته د لمبې مې خپل اورونه هېرومه.

شفیقه رڼا

آه

د اسمان په مخ دا آه دی که زړګی دی پاره شوی
دا شفق دی په اسمان کې په وینو دی لړلی

یا اثر دی پاتې شوی د مظلوم شهید د وینو
یا لمن د کوم خونخوار ده که فریاد دی راوتلی

یا غوغا ده د مظلومو د اسمان سترګې سرې شوې
یا نګارې مخ سور کړی که عاشق یې دی وژلی

یا د پېغلې پښتنې مخ له حیا څخه سور شوی
یا یې سور سالو په سر دی که پلو یې دی نیولی

د اسمان لمنه سره ده که شین شوی لاله ګل دی
یا یې تېک پر تندې ایښی که مین په زړه داغلی.

شفیقه رڼا

ازمون

عقل مې د عشق په تکل اور کې په لمبو رغړي
مینه مې خوږلن کې په انګار او په ایرو رغړي

نن راته په سترګو کې لمبه د قهر تاوه کړه
هیله مې له دې هم د سکروټو په سرو رغړي
څومره د امید په مینه نازي مې ګوګل کې زړه
عشق باندې په مالګو کې په خپلو پرهرو رغړي
چا د اور په سترګو کې لیدلې د اوبو مینه؟
عقل بې احساس دی په لمن کې د پردو رغړي
بیا نازکو نرمو له ازمون نه پښې وکښلې
موږه مټکورو سره چېرته په اغزو رغړي

ښکل به مې امید کړي د سره حسن اننګي په عشق
ځکه چې نن وخت ورته په پښو کې په توبو رغړي.

اسمعیل

د ماضي خندا

د آه پــــه تـــاو عشــــق لېـــوني وخنـــدل
شـــوندو د ګـــل کـــې چـــې اغـــزي وخنـــدل

عقـــل بـــه ونـــاخي احســـاس تـــه خجـــل
حســـن د غـــم کـــې کـــه ښـــادي وخنـــدل

دود شـــــو تکـــــل د اســـــوېليو پـــــه اور
ورتـــــه پرهـــــر زړه ارمـــــاني وخنـــــدل

د ګـــل خنـــدا يـــې پـــه لمبـــو ونيـــوه
ســـيلۍ پـــه مينـــه د ســـپرلي وخنـــدل

نـــور د ســـبا د حســـن شـــونډې مښـــې
پـــه تونـــد شـــمال بانـــدې ماضـــي وخنـــدل.

اسمعيل
۲۰/۲/۱۳۶۲

د اوښکو جنازې

پــر ســوي مــخ مــې دي روانــې سلســلې د اوښــکو
راتــه خنــد ېږه او کـــوه مـــې تماشـــې د اوښـــکو

چـا مـې پـر شـونډو د خنـدا د څپـې ځـل ونـه ليـد
عشــقه ګــرم نــه يمــه راغلــې مرحلــې د اوښــکو

د کـوم احسـاس لـه خـولې نـه وځـي د زګېرويـو کتـار
چې د شعر سترګو نه مې خوشې دي ويالې د اوښکو

محمد اسمعیل یون

سمسور ویب پاڼه

څو مره د مکر تخیل ته کښته شوی نرم؟
په نوم د میو راته مخ کې ږدي پیالې د اوښکو

دا به تصویر د چا د ویر وي انځور کړی قلم
ځکه یې نوکې نه تویېږي ترانې د اوښکو

څنګه به ګاټې متکور نه شي د سترګو زما
چې شپه او ورځ ترېنه تاوېږي سرې لمبې د اوښکو

شي به کړې د یار مغرورې سترګې عقله که نه؟
چې ورته یو سم سترې شوې انډېښنې د اوښکو

ستا د لذت ناظر دې سېزي د عشق هیله زما
اخر به وړم د خندا کټ کې جنازې د اوښکو.

اسمعیل
۲/۲/۱۳۶۶

متهکور

زه د ارمان لپاره
لکه د جوارو دانه
د اور بټۍ کې
د ازمون په ګوتو
په مینه مینه
په اور وا وښتم راوا وښتلم
خو د لمبو له تاوه
سپینه پولۍ نه شولم
او د خوږې مینې د عشق له زوره
د اور لمبو کې
متهکور پاتې شوم.

اسمعیل
۲۷/۱۲/۱۳۲۵